

OD DRŽITELE NED KELLY AWARD
ZA NEJLEPŠÍ KRIMI THRILLER ROKU

PETER
TEMPLE

KONEC
SVĚTA

„Temple je génius.“
THE TIMES

THRILLER S JACKEM IRISHEM

KONEC SVĚTA

**KNIHY PETERA TEMPLA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Jack Irish

Staré dluhy
Temný příliv
Konec světa

Připravujeme

Bílý pes

KONEC SVĚTA

PETER
TEMPLE

Přeložil Tomáš Jeník

MYSTERY PRESS

2022

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé publikováno v Austrálii nakladatelstvím Bantam Books v roce 2000, podruhé v roce 2006 nakladatelstvím The Text Publishing Company.

Copyright © Peter Temple, 2000

Translation © Tomáš Jeník, 2022

Cover © Jan Matoška, 2022

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

ISBN 978-80-7588-363-6 (pdf)

*Pro mé přátele Gerharda a Karin,
za všechny ty skvělé časy:
Kom dans, Klaradyn.*

Tu šedivou, větrnou středu přišli muži v dlouhých pláštích a zastřelili Renoira, přímo na dráze, kde stál, vznešený, vrávorající, s jednou nohou pokrčenou. Ta smrtící rána ukončila fůru snů.

O něco pozdějc seděl Cameron Delray za volantem, upřeně zíral před sebe a vůbec se neměl k odjezdu. Harry Strang, s hlavou zavrtanou do límce starýho jezdeckýho kabátu, si tisknul klouby zaťaté pěsti k čelu. Po chvíli prohlásil: „Zásah shůry, tohle žádné zatracené pojištění nepokryje.“

Já byl v šoku, třel jsem si ruce a snažil se nějak uklidnit. Většinou je snadný to projet a najde se padesát důvodů jak a proč. Tohle jsme projet nemohli. Stačilo málo. Aby byla dráha tvrdá. Aby kůň nezaspal na startu – a tenhle kůň na startu zaspat nemohl, protože to byl nejlíp trénovaný kůň na světě; a kdyby nezaspal, mohl zbytek malýho startovního pole porazit nejmíň o šest dýlek, možná o deset.

A nikdo kromě nás to netušil.

Dráha byla tvrdá. Kůň na startu nezaspal.

Renoir měl uběhnout akorát tisíc metrů. V blbej den a bez pobízení jsme mu ten kilometr naměřili za sedmapadesát vteřin. Jenom jeden ze soupeřů se tomu času aspoň přiblížil. Při testu mu našli v krvi melazanin a už nikdy to nezvládl pod pětadesát.

Takže tohle se nepočítalo. Dopingový časy se nepočítají.

Den předtím si vzal Harry Strang stranou Kathy Galovou, položil jí svou obrovskou tlapu na paži a povídá: „S tebou v sedle

nemůže nevyhrát, prostě nemůže. Jenom se od nich utrhni a drž ho dál od ostatních, vůbec na něj nesahej, o zbytek už se postará sám.“

Stačilo, aby Kathy s koněm čistě odskočila z boxu číslo šest, pobídla ho, jedna zatáčka, nebylo potřeba běžet nejkratší stopou, nesešlo na tom, že startoval z krajní pozice, klidně by je porazil, i kdyby musel běžet po zábradlí kolem hlavní tribuny. Ten kůň byl o deset dýlek lepší než všichni jeho soupeři. Klidně to odpřísáhnou.

Renoir stál ve svém startovacím boxu, černý jako hrob a trpělivý jako clydesdale, ani stopy po nervozitě. Dalekohled VE 4000 mi odhalil klidný, inteligentní oči a tvář Kathy Galové, její pusy, horní zuby spočívající na nadýchaným polštáři spodního rtu, zub vedle špičáku maličko vystupující z jinak dokonale vyrovnaného bílého šiku.

Viděl jsem, jak Kathy hledí Renoira za levým uchem. Zastříhal jím. Líbilo se mu to; už ho tak pohladila aspoň tisíckrát. Stáli v boxu, kůň a drobná jezdkyně, uvolnění, přátelé, dohromady mnohem lepší než lidi a zvířata po obou jejich stranách. A až ho za chvíli pobídne, okamžitě zareaguje mohutným záběrem tmavých lesklých boků.

Hlasatel oznámil: „Následuje dostih číslo tři a máme tu velký balík sázek na Renoira, na koně, který má na kontě z devíti startů jediné umístění a tuto vzdálenost ještě nikdy neběžel. Z původního kurzu třicet ku jedné se vypracoval na hlavního favorita s kurzem čtyři ku pěti. Je v tom spousta peněz. A to nejen u bookmakerů. Na vcelku obyčejný podzimní dostih je tu i pořádný balík u velkých sázkových kancelářích.“

Balík vykrmený našima prachama, tedy našima a všech těch, co bedlivě sledovali vývoj a svezli se s námi těsně předtím, než se sázky uzavřely.

„A do boxu právě přivádějí posledního koně, je to Redzone,“ pokračoval hlasatel, „vypadá to dobře, světlo bliká...“

Rozhodující okamžik.

Dvířka se otevřela a koně vyrazili vpřed, všech osm naráz, ale jen na okamžik, protože Renoirovi stačilo pět šest skoků, aby se ostatním vzdálil, o délku, dvě, tři. Potom ho Kathy přibrzdila, nenechala ho zbrkle letět vpřed, využila svých jezdeckých zkušeností, aby ho umravnila. Těsně před zatačkou se ohlédla přes rameno, jen takový kratičkový trhnutí hlavou, uviděla nedůstojnou konkurenci daleko vzadu a navedla koně na vnitřní stopu podél hrazení. Na rovince Renoir naprosto dominoval. Zbývalo tři sta metrů, měl náskok šesti dýlek, Kathy ho vedla zlehka, jen rukama a patama, učebnicový rajtování, a s každým krokem se ostatním vzdaloval.

„Vypadá to na úplně pohodový závod,“ poznamenal hlasatel. „Renoir drtí soupeře i bookmakery, kteří přijímali první sázky. Tenhle kuň je úplně jiná liga a Kathy Galová nemusí ani...“

Nespouštěl jsem z Kathy a Renoira oči, dokonalý obraz elegance a síly. Po tváři se mi mimoděk rozlil úsměv, a vtom jsem uviděl, jak jí prudce klesla hlava a paže v hedvábných rukávech sklouzly dolů podél krásný koňský šíje. Vzápětí už blyštivý kuň a jezdkyňe padali, padali, padali, veškerá lehkost ta tam, všechna elegance a síla vyprchaly ve zlomku mučivý vteřiny.

Dopadli na zem, ona zůstala ležet a on, to hrdý, nádherný zvíře, se pokoušel postavit na nohy. Pole pronásledovatelů mělo spoustu času a místa, aby se rozdělilo, a jedna z dvojic si doběhla pro nezasloužený vítězství.

Teď v autě si Harry odtrhnul ruce od obličeje a připoutal se pásem. „Domů,“ zavelel. „Dáme si trochu bublinek a poděkujeme hvězdám, že Pán ušetřil aspoň to děvče.“

Cestou, na hnusný dálnici, jsem v postadrenalinovém šoku přemýšlel o životě, o tom, jak je krátký a pošetilý, zejména

o svém životě, o tom, jak je zranitelný a jak je nespravedlivý, že tak obrovský břemeno musí spočinout na tak štíhlých a křehkých oporách. Potom Cam, jenž v tý sebevražedný tlačnici kamionáků, pitomců a maniaků řídil dvěma prsty, utrousil: „Aspoň že jsme z bookmakerů vyrazili v průměru patnáct a ze sázkovek deset.“

Prudce jsem se narovnal, srdce se mi rozbušilo, jako bych se probudil z utíkácího snu, iracionálně naštvaný. „Tys na to vsadil?“ zeptal jsem se. „Ta mizerná herka neměla ani na to, aby Renoirovi olízla holínky, boty... teda kopyta, zatracený kopyta...“

Harry si položil hlavu na opěrku. „Jacku,“ oznámil mi smutně, „při dostihu nemůžeš všechno vsadit jenom na jediného koně.“

Schoulil jsem se na sedadle jako jemně vyplísňený dítě. Jak často vám musí některý věci opakovat?

Lyn, čtvrtá paní Strangová, otevřela francouzský dveře na boční straně pohodlného cihlového domu, zrovna když jsme přicházeli po šterkový cestě od remízy. Vypadala sexy, jako by se před chvílí vrátila z běhání, dala si horkou sprchu a důkladně se vydrhla ručníkem. Zvedla pravou ruku na pozdrav, ale hned ji zase nechala klesnout. Poznala to. Koneckonců byla ženou trenéra, takže to poznala.

„Už bylo líp,“ prohlásil Harry, aniž by se ho na cokoliv zeptala. „Dáme si v pracovně trochu bublinek, láska.“

Harryho pracovna byla úžasná místnost. Stáli jsme zády k pětmetrový stěně plný knih, ve který jste našli všechno, co kdy vyšlo o koních a dostizích, a přes terasu, trávnick a živý plot ze zastřižených tisíců jsme pozorovali holý javory, zmítající sebou ve větru, jako by je posednul zlý duch.

Ozvalo se zaťukání. Cam otevřel dveře ve stěně z knížek a do pracovny vstoupila paní Aldridgeová s tácem v rukou. Uviděl jsem ty lahůdky a začaly se mi sbíhat sliny. Už jsem je ochutnal, a od té doby se mi o nich zdálo. Éterický tobolek, křehký skořápky ze šampaňského těstíčka lehounce osmahnutý v oleji. A uvnitř zuby našly čerstvou ústřici obalenou tenoulinkým plátkem uzeného lososa.

V závěsu za ní vešla Lyn Strangová, na stříbrném tácu nesla tři flétny a láhev Bollingeru, otevřenou a zašpuntovanou stříbrnou zátkou.

Harry pohlédl na své dvě ženy. „Co teď budu dělat?“ zeptal se a naklonil hlavu ke straně. Takhle jsem ho ještě nikdy neviděl.

„Nacpete se všemi těmi nezdravými věcmi,“ odsekla paní Aldridgeová. A odešla.

Harry se podíval na Lyn. „Jedna sklenička chybí,“ poznamenal.

„Ne,“ odpověděla Lyn. „Nesnáším pozávodní pohřební řeči.“

Pohládila ho po tváři, pečovatelsky se usmála a odešla.

Harry rozlil šampaňský. S Camem jsme čekali, až pronese přípitek. Harry vždycky připíjel na příště. Tentokrát ne. Napil se a my se napili taky. Podíval jsem se na Cama.

„Tak tedy,“ začal Harry, postavil skleničku na podnos a zadíval se do zahrady, „myslím, že to zabalím.“

To jsem nechtěl slyšet. Nemyslel jsem na nic jiného od chvíle, kdy řekl: „Co teď budu dělat?“

„Byl to zásah shůry,“ namítnul Cam. Držel skleničku proti světlu a prohlížel si maličké bublinky. „Ať už je tam nahoře kdokoliv. Zase bude líp.“

„Nejde o dnešek,“ řekl Harry, aniž by se na nás podíval. „To je prostě byznys. Sázka je sázka, je to hop, nebo trop. Jde o tu naši sázkařku, kvůli ní uvažuju, že s tím seknu.“

„My tu záležitost se Cynthií spravíme,“ oponoval Cam. „Už na tom makáme.“

Chtěl jsem jeho slova potvrdit, ale sám jsem jim nevěřil a nedokázal jsem ze sebe vydolovat žádnou uklidňující lež.

Harry zvednul sklenici a zhluboka se napil, pak zavrtěl hlavou a nasadil trochu veselejší výraz. „To by od vás bylo vážně milé.“

„My tu záležitost se Cynthií spravíme,“ zopakoval Cam.

Cynthia sehrála roli prostředníka při čtyřech našich velkých rizikových sázkách a velela týmům, složeným z pár zkušených důchodců a pár čerstvých důchodců, jednoho znuděného vysloužilého

manažera, dvou ztloustlých striptérek a jedený obstarožní šlapky, nadšený, že našla nenáročnou vertikální práci.

Naposledy šlo o jednoduchou záležitost s majitelem nočního klubu očekávajícím (oprávněně), že jistý neúspěšný kůň, jehož tajně vlastnil prostřednictvím sestřenice své švagrový, prokáže při dostihu ve Flemingtonu nečekaný kvality.

Po závodě Cynthia vybrala obrovskou sumu, kterou její sázkařská četa vyzvedla u bookmakerů. Nasedla do své staříčké mazdy a jela za Camem, když ji v jedený úzký uličce v Yarravillu donutila zastavit velká čtyřkolka. Z auta vystoupili dva chlapi a požádali, aby jim dala peníze. Odpověděla, že to asi sotva, načez ji jeden z těch chlapů – přímo před očima staříka o berlích a ženský na kole – chytil za vlasy a šestkrát sedmkrát ji praštil do obličeje. Zlomil jí čelist, nos a načnul lícní kosti. Když odjeli, zavolala mobilem Camovi a přes krev řinoucí se z nosu a rozdrčené chrupavky mu řekla, co se stalo. Pak ztratila vědomí.

Cam se k ní hnál v podstatě přes celý město, ignoroval semafořy, stopky i ostatní auta a odvezl ji do Footscrajský všeobecný. Poznávací značka, již si zapsala žena na kole, patřila autu ukradenýmu necelou hodinu předtím. Krátce po šestý odpoledne vozidlo našli na Latrobe Street.

Cynthia teď viděla jedním okem na necelých čtyřicet procent. Ne, Cynthii spravit nedokážeme. A s její záležitostí to nebylo o nic jednodušší.

„Nedokážu to hodit za hlavu,“ pokračoval Harry. „Doted se nikdy nic takového nestalo. Takhle zmlátit ženskou, ti hajzlové jsou schopní všeho.“

Bylo mi jasný, o čem mluví. Myslel na svoje ženský: na manželku, o třicet let mladší ženu a poslední milostný vzplanutí, a na hospodyní, která u něj pracovala už pětatřicet let a opustila kvůli němu Anglii, domov a všechny příbuzný, aby se na druhým konci

světa starala o polámanýho žokeje. Myslel na Lyn a paní Aldridgeovou, protože je miloval a bál se o ně. O sebe se nebál, nebál se o Harryho Stranga, žokejskýho šampiona, o němž kdysi jeden britský dostihový novinář napsal: „V jeho přítomnosti nervózní angličtí koně krotnou a klidní angličtí žokejové ztrácejí rozvahu.“

Camovi to bylo taky jasný. Dopil, nalil nám a pak i sobě. „Nějaký ranaři,“ řekl bezvýrazně. „Moc chytrý, aby udělali banku, moc líný na drogy. Někdo jim řekl o Cyn, nejspíš někdo z jejich lidí. Přijdeme na to, vyřešíme to.“

Nevyřešíme. Všechny Cynthiiny lidi jsme už s Camem proklepli. Přišli jsme jenom na to, že jedna z žen najednou odjela do Queenslandu. Jeli jsme taky. Našli jsme ji u postele nemocný tetičky. Byla tak šokovaná a jevíla tak málo známek nově nabytýho bohatství, že jí Cam při odchodu podstrčil stovku.

„Nedělejte žádné zbrklé závěry,“ brzdil nás Harry. „Teď nás nic nečeká, vypště se na to.“

Dopili jsme láhev a druhou jsme už mimořádně neotevřeli. Byla bouřlivá noc a stromy lomcovaly větvemi. Harry nás vyprovodil až k bráně a tam mě na chvíli zadržel, jeho prsty se mi jako buldočí čelisti zaryly do bicepsu.

„Dvě ztráty v řadě, Jacku,“ povídá, „to tě bude bolet. Ale není to totální odpis. Dostaneš nějakých pětadvacet, třicet centů z dolaru.“

„Hop, nebo trop,“ odpověděl jsem. „Nemám pravdu?“

Zmáčknu mi ruku; větší bolest. „Nezapomínej na Strangovu banku, hotovostní půjčky pro úvěrovatelné. Navíc je tu jedna menší právní záležitost, potřebuju radu advokáta. Hodí se ti to příští týden?“

„Ve dne, v noci,“ slíbil jsem.

„Cam dohodne čas.“

Pustil mě. Podívali jsme se na sebe. „Harry,“ řekl jsem a následujícím slovům nepředcházela žádná mentální aktivita, byly to čirý emoce. „Cynthia. Postaráme se o to.“

Otevřely se přední dveře domu. Přes Harryho hlavu jsem uviděl Lyn Strangovou, drobnou silnou postavu s broskvovou září ve vlasech a na ramenou; broskvový koberec se rozlil i kolem jejího stínu na široký verandě. „Chtěla jsem se rozloučit. Byla jsem nahoře.“ V jejím hlase jsem zachytil zvláštní podtón, úleva to nebyla, ale něco dost podobného.

Na ulici za vysokou zdí z červených cihel nastartoval Cam auto, kterým jsme přijeli, důkladně vytuněnou káru, který údajně některý říkali osmiválcová štetka. Předla jako kočka, nebo spíš tak, jak by asi předl obří prehistorický šavlozubý tygr.

Zamával jsem Lyn na rozloučenou. Zamávala taky.

„My to spravíme,“ zopakoval jsem Harrymu ten hloupý, nesplnitelný slib.

„Vůbec by mě to nepřekvapilo,“ odpověděl Harry, ale moc důvěry z jeho hlasu nezaznívalo. „Jste přece chytrí kluci.“

Cam mě odvezl domů do bývalé obuvnický továrny v severním Fitzroyi. Byl akorát mírný sobotní noční provoz. Spousta taxíků a střízlivých lidí, kteří vyráželi za zábavou. Zastavil vedle řady zaparkovaných aut a ztlumil Bryana Ferryho, jenž nám cestou vyřvával z hromady repráků v osmiválci.

„Šéf mi dělá starosti,“ nadhodil. Zapálil si zippem gitanku a stáhnul okýnko. „Už jsem to chvíli čekal.“

Studený vzduch zvenčí a štiplavá galská vůně ve mně vyvolaly záchvěv touhy. „Se Cynthií jsme ve slepý uličce,“ utrousil jsem.

„Cyril,“ opáčil Cam. „Zkus to od Cyrila.“

Se Cynthií jsme jednali přes Cyrila Woottona, profesionálního prostředníka a šejdíře, sběratele nevyimahatelných dluhů, hledače svědků, neplatičů a absentérů a mého příležitostného zaměstnavatele.

„Cyril je fakt grázl,“ namítl jsem, „ale tohle? Ne.“

Cam vydechnul kouř. „Nemůžeme ho vynechat,“ odpověděl. „Nemůžeme vynechat nic.“ Otočil hlavu a podíval se na mě, v černých očích měl otázku, chtěl, abych souhlasil s něčím nevyřčeným.

Otevřel jsem dveře. „Zítرا si s ním promluvíím.“

„Já taky?“

„Ne.“

Už jsem se soukal ven, když Cam dodal: „Jacku, tohle sucho skončí, ale klidně přijď.“

Další, co nabízel, že mi půjčí prachy.

„Dík,“ odpověděl jsem. „Možná na to dojde.“

Díval jsem se, jak odjíždí – pomalu ztichlou ulicí –, a hluboký, dravčí předení osmi válců mi pronikalo do žil a bouřilo krev.

Nezbývalo než zapálit oheň v krbu, který jsem ráno v předzávodní nervozitě vyčistil a nachystal do něj hranici ze zmuchlaného papíru, třísek a pár dokonale vyschlých kousků dřeva, co jeden známý Harryho Stranga řezal, štípal a vozil z Avoky. Patřila mu klidná šedá klisna jménem Breckinridge, která už nějakou dobu nosila na hřbetě jenom děti. Ale Ballarat Cup vyhrála o čtyři dýlky při kurzu třicet ku jedný. Některým lidem od té doby dostávali dříví zadarmo a já se slevou.

Bývaly doby, kdy jsem si myslel, že už se do továrny na boty nikdy nevrátím. Takové věci holt člověka napadají, když se ho někdo pokouší zabít a vyhodí mu při tom dům do povětří. Ale když pak přišel čas rozhodnout se, jednoduše jsem nemohl dopustit, aby mě ten výbuch připravil o místo, kde jsem žil s někým, koho jsem nevýslovně miloval. Sbalil jsem si věci a opustil přestavěnou stáj, přestože jsem si tam mezitím docela zvyknul, a vrátil se do domu, kde jsem naposledy políbil Isabel, než ji můj šílený klient na parkovišti zavraždil. Vystoupal jsem po schodech, odemknul přední dveře, prošel chodbou do velkého prázdného obýváku, rozhlídnul se, otevřel okno a byl jsem doma.

Škrtnout sirkou a sledovat, jak dříví z Avoky vzplane jako cypřišový keř. A teď vzhůru do kuchyně. Čím tak nejlíp zajíst Bollingera a ústřice v šampaňském těstíčku? Třeba kusem svíčkový, pěkně tlustým a uprostřed tmavě červeným, k tomu hustou

krémovou omáčku s hořčicí a najemno nakrájenými kapary a jako přílohu grilovanou zeleninu. Jo, to by šlo. Akorát že na to nebyla moje kuchyně zařízená. Popojedem. Otevřít lednici. Byl tam kus solenýho hovězího. Takže sendvič s plátkem hovězího, čedarem a nakládanou okurkou a k tomu skleničku, respektive skleničky, shirazu z vinařství Heathcote. Jo, to by mohlo klapnout.

Jak dlouho můžete mít sušený hovězí v lednici, než se vás pokusí zabít? Očichával jsem a prohlížel si kus všemi barvami duhy hrajícího masa a smutně usoudil, že by nejspíš nadělalo víc škody než užitku. Takže čedar a nakládaný okurky, zralý čedar, jenž sice nebyl zralý, když jsem ho kupoval, ale teď rozhodně jo. A pak mi blesklo hlavou, že se vynález hraběte ze Sandwiche neobejde bez chleba. Jednoduše potřebujete chleba. Popojedem.

Chvilí jsem uvažoval o tom, že vyvenčím Studebaker Lark, fakt jsem to zvažoval, ale pak jsem zavolał Lesterovi do vietnamskýho bistra na St Georges Road. Lester se ohlásil lhostejným tónem, který jsem moc dobře znal. Byl to klient. Vyřešil jsem jednu drobnost, co ho trápila. Za dost nepřiměřenou sumu, v hotovosti, mu jistá právnička vyřídila dokumenty potřebný k tomu, aby do země dostal stárnoucí matku. Načež za Lesterem přišel cizí chlap a oznámil mu, že bude muset solit sto padesát dolarů týdně, taky v hotovosti, aby mu matku neposlali zpátky. Peníze měly končit u zkorumpovanýho úředníka v Canbeře.

Lester platil tři roky, než s tou věcí přišel za mnou – na doporučení kohosi, jehož jméno mi odmítnul říct. Trochu jsem to proklepnul a následně zavolał právničku do Richmondu. Nemám nejmenší tušení, o čem mluvíte, ohradila se přezíravě a dotčeně. Chvilí jsem nic neříkal, načež jsem jí oznámil, že bych ocenil, kdyby mi do hodiny nechala doručit šek na dvacet tři tisíc čtyři sta dolarů vypsany na Lesterovo jméno.

Když se smála, znělo to jako zaseklý startér. „Nebo co?“

„Nebo si můžete otevřít praxi v Sieře Leone,“ opáčil jsem.
„Stačí?“

Ticho. „Jak že se jmenujete?“

„Irish, Jack Irish.“

Další ticho. „To jste byl vy, kdo zabil toho bývalého policajta a toho druhého chlapa?“

Teď byla s mlčením řada na mně. Potom: „Z ničeho mě neobvinili.“

Do hodiny přivezli šek. Odnosl jsem ho do bistra a předal Lesterově ženě.

Pár dní nato se u mě v kanceláři objevil Lester. Přes rameno vláčel sportovní tašku a nezdálo se, že by byl na vrcholu blaha. „Kolik?“ zeptal se. „Vy?“

Vystavil jsem mu účet na sto dvacet dolarů. Chvilí na něj zíral, pak civěl na mě, pak zase na účet. Rozepnul tašku a vyskládal na stůl paklíky bankovek, padesátky, dvacky, dohromady tak pět šest tisíc dolarů v použitých bankovkách, možná víc.

Pokušení mě polechtalo rudými nehty v rozkroku. Co na tom sejde? Vždyť je to prémie za dobře odvedenou práci, nic víc. Bankéři je taky berou. Ale já nebyl bankéř. Takoví shrábnou všechno, co jim zákon výslovně nezakáže. V rámci svých omezených možností jsem já představoval zákon. Byl jsem úřední osoba, justiční činitel. Byl jsem vlákno v prastarém předivu, umožňujícím společenský soužití.

Byl jsem *zákon*.

Vypsychovaný vlastními myšlenkami jsem se naklonil přes krejčovský stůl, odloupl z paklíků dvě padesátky a jednu dvacku a zbytek přistrčil zpátky k němu.

„Lestere,“ řekl jsem mu, „ne všichni advokáti jsou stejný.“

A teď povídám: „Lestere, tady Jack. Mohl by mi sem Bruce hodit nějaký jídlo?“

„Kolik?“

„Jedno.“

„Patnáct minut,“ opáčil. „Chceš krevety, Jacku?“

„Potřebuju krevety, Lestere.“

O skleničku pozděj zazvonil zvonek a já šel dolů otevřít Brucovi, staršímu z Lesterových pubertálních synů. Přijel na kole s kartonovou krabicí na nosiči. Pokusil jsem se mu vnutit pár drobných, ale měl jasné instrukce. „Ne, díky,“ odbyl mě. „Táta říká, že si od vás nikdo nesmí nic vzít.“

Ctnost může být sama sobě odměnou, ale má i pár užitečných příbuzných.

„Kéž by to byla všeobecně platná zásada, Bruci,“ utrousil jsem.

Usmál se, došlo mu to. Na tomhle novém Australanovi nikdy žádný právníký šejdír nezbohatne.

Nahoře začal drncet telefon. Pospíchal jsem po starých rozvrzaných schodech s jídelním boxem v obou rukou. Lyall mívala ve zvyku volat ve středu v noci, ve čtvrtek v noci, kdykoliv v noci, z jakéhokoliv časového pásma, obvykle z nějaký nebezpečný oblasti a ze satelitního telefonu půjčeného od reportéra CNN, zaměstnance OSN nebo – jednou – od šéfa čečenský mafie.

„Irish,“ ohlásil jsem se zadýchaně. Je to šikovný jméno. Můžete ho jednoslabičně vydechnout, s delším příjmením by to znělo zadýchaně.

„Jacku, Jacku,“ spustil Cyril Wootton odevzdaným tónem. „Co se stalo se spolehlivostí, kam se poděl smysl pro povinnost?“

Celkem rychle se mi podařilo chytit dech. Poslední dobou jsem chodil brzo ráno běhat kolem Edinburských zahrad, nahoru po Falconer Street a pak zas dolů po Delbridge Street na Queen's Parade. Běhal jsem a chodil, nebo se spíš belhal, když bylo ještě na ulicích pusto. Akorát tu a tam se ve škarpe válel ně-

jaký somrák, stočený do klubíčka před mrazem jako zaťatá pěst, občas jsem potkal toporně krácejícího bledýho kluka s kruhama pod očima a vždycky tři ženský na zastávce tramvaje; na hlavách měly šátky, kouřily a tiše si povídaly, možná poslední vykořisťovaný dělnice v rychle bohatnoucí čtvrti.

„Tak to netuším, Cyrile,“ odpověděl jsem. „O chrtý se nezajímám. A ze zásady nesázím na nic, co se snaží chytit něco jinýho. Ale mají pěkný jména, to jo.“

Než na to stačil něco říct, zaslechl jsem na pozadí ruch jeho oblíbenýho střeďečního podniku, hospody v Kew, kde se stavoval, aby uhasil žízeň, jež ho vždycky přepadla cestou z Windsoru na Spring Street.

Na poměry Kew to bylo celkem drsný místo – kdysi se tam na hajzlu porvali dva finanční poradci a legenda praví, že po vánočním večírku místní realitní kanceláře v šestaosmdesátým se na tamní zahrádce našly troje dámský kalhotky.

Wootton prudce vydechnul. „Panuje značná nervozita,“ oznámil mi. „Chtějí se po mně výsledky. A tobě se nedá dovolat.“

Trochu mě zahryzalo svědomí. Po příležitostným barmanovi Robbiem Colburnovi jsem fakt moc nepátral.

„Oťukal jsem to, Cyrile,“ hájil jsem se.

„A co jsi vytukal?“

„Nepoužívá svoje auto, to omezuje okruh pátrání.“

„Fakticky?“ Z Cyrilova hlasu zaznívala nedůvěra. „Chceš říct, že nikam neodjel?“

„Nikam daleko.“

V záznamech leteckých společností se jeho jméno neobjevilo, ale to nemuselo nic znamenat. Můžete uvést jakýkoliv jméno, pakliže platíte za letenku hotově, nebo mohl jet klidně autobusem, taxíkem, nebo ho mohl svézt kámoš, nebo taky mohl odjet z města na kole, na kolečkovejch bruslích, běžet, jít, pajdat.

„No jasně,“ opáčil ledovým tónem poručíka čestný strážce.
„Utrácí?“

„Je to barman na půl úvazku. Co by tak mohl utrácet?“

„Takže pro mě po třech dnech nemáš vůbec nic?“

„Cyrile,“ opáčil jsem, „možná je to jenom moje přecitlivělost, ale v týchle chvíli mám děsnou chuť poslat tě doprdele s tím, že si klidně můžeš najít někoho jinýho. Je to hloupý, já vím, ale prostě mě to napadlo.“

Zatímco Wootton zvažoval své možnosti, já poslouchal realitně-finančně-poradenský brebentění, ženský kvičely, chlapi štěkali jako psi, jako nadržžený psi.

„Jacku,“ povídá nakonec, „je to zlý.“

Dokonce i přes kulisu hrátek těch šťastných parazitů jsem slyšel, jak Wootton prosí.

„Zítřka,“ oznámil jsem mu. „Od zítřka se do toho pustím naplno.“

Poznal ten tón, pochopil, že to myslím vážně. „Dobře. Brnkni mi, kamaráde.“ Žádný brnkání, rovnou ho poctím návštěvou, ačkoliv jsem z té představy neměl vůbec radost.

V deset už jsem ležel v posteli v čistých peřinách, na nočním stolku kouřil hrnek horký čokolády Milo a vedle něj hrálo klasický FM rádio. V ruce jsem třímal román o mladých Američanech podstupujících obřad zasvěcení ve Venezuele.

Na sklonku dne jsem byl úplně sám. Lyall nejspíš vězela v nějaký bohem zapomenutý zemi.

Na město se snášel ledový déšť. Nemusel jsem ani chodit ven, abych to věděl. Cítil jsem ho v srdci.

Vzbudil jsem se před svítáním a ani jsem k tomu nepotřeboval budík. Opláchl jsem si obličej, oblíknul si pytlovitou starou šedivou teplákovku a vyrazil dusat do parku a přilehlých ulic. Na Delbridge Street se šílený Jack Russell teriér vrhnul s hnusným štěkoskučením proti bráně a už nejmíň po padesátý se mi postaral o zástavu srdce. Ten pes musí zemřít. Nedá se nic dělat.

Po návratu domů jsem se na hodinu naložil do litinový vany, popíjel čaj, odpouštěl studenou vodu, dopouštěl horkou, četl *Age* a rozjímal o přibývajícím špeku, bolavých kolenou a dalších tělesnejch záležitostech. Pak jsem si na sebe vzal decentní oblek a odjel na snídani k *Meakerovi* na Brunswick Street. Bistro *U Meakera* odzvonilo umíráček dělnickému rázu Brunswick Street, když tam na konci sedmdesátých let otevřelo, aby v jakoukoliv denní nebo noční hodinu servírovalo snídane lidem s vágně uměleckýma sklonama, který nevěděli, kolik je zrovna hodin a nemohli se najíst doma, protože neměli, na čem si snídani uvařit. Dneska takový služby a hromadu podobných nabízela celá ulice.

„Pastva pro mé oči,“ poznamenala Carmel, nejnovější místní servírka. Pořád sice vypadala jako čtrnáctiletý sirotek, ale už měla za sebou dvě manželství, takže celkem pochopitelně zanevřela na sviňácký chlapy, respektive na všechny chlapy, a dala se dohromady se štíhlou nákupčí domácích potřeb z obchodu jménem Noir. Věděl jsem to, protože mi to řekla, aniž bych po tom toužil

a aniž bych se ptal, když jsme se jeden večer krátce po jejím nástupu k *Meakerovi* náhodou potkali. V samoobslužný prádelně na Brunswick Street se toho člověk vůbec dozvěděl spoustu, a zdaleka ne všechno potřeboval slyšet. Něco na tom podniku – snad tropický horko, mrzutý přezvykovaní praček nebo to, jak se praný prádlo kroutí, svíjí a proplétá v perforovaném nerezovém bubnu – vzbuzovalo v lidech touhu odhalovat své duše.

Tam dole na levém břehu řeky Brunswick mi Carmel bez zábran vyprávěla o svém životě a snech. Pak si ji přišla vyzvednout partnerka, velmi strohá osoba, z jejíhož oblečení, chování ani řeči by se už nedalo nic odebrat, aby nebyl výsledek polonahý, nemobilní a nesrozumitelný.

„Pěkná kravata,“ pochválila mě teď Carmel.

Řekl jsem, že děkuju.

„Můj první používal kravaty akorát k tomu, aby mě s nima svazoval,“ prohodila. „I když to byly spíš takový ty školní kravaty, umaštěný, počmáraný od propisky a s kusama zaschlého jídla. Chodil na Wesley.“

„To je asi tak to jediný, k čemu se dají tamní kravaty použít,“ opáčil jsem. „Kluci z Melbourne Grammar si je občas vážou kolem pasu, když jsou nahatý, nebo s nima páchají sebevraždy.“

Carmel vážně pokývala hlavou. „Anebo taky při honění,“ povídá. „Jako ten zpěvák. Co si dáte?“

„Jenom toast a čaj,“ odpověděl jsem. „Italský snídaňový čaj.“

„Jedno latté,“ potvrdila objednávku.

Potom jsem chytil tramvaj do města a stál celou cestu až na Collins Street mezi sotva probuzenými a rozzářenými časně raními běžci, mezi dokonale upravenými a neohrabaně oholenými, mezi flamendry a prostě jen hladovými.

Vystoupil jsem a vyšel po schodech ke dveřím kamenného domu, abych stanul tváří v tvář paní Davenportové. Šéfkou kance-

láře Cyrila Woottona, generálního ředitele Belvedere Investments, jsem našel v obvyklém strnulém posedu za stolem na recepci.

„Desátník Wootton už je přítomen?“ zeptal jsem se. Znal jsem Cyrila od doby, kdy přeprodával přebytky z armádních skladů, ve velkém tenkrát kšeftoval s pomazánkou Vegemite, sušenkami Tim Tams a pivem Tooheys, čímž úspěšně sabotoval válku ve Vietnamu.

Stříbrovlasá figurína se prudce nadechla a stiskla si kořen nosu. Nic jiného se nepohnulo. Nedokázal jsem odhadnout, kolik je jí let; sebedisciplínou si mumifikovala obličej. „Obávám se, že pan Wootton je zaneprázdněn,“ sdělila mi. „Přál byste si neznámo jak dlouho čekat, nebo si raději domluvíte schůzku?“

Paní Davenportová věděla naprosto přesně, jak pochybná osoba Wootton je, jak tenký a rozhoupaný je provaz, na němž balancuje, a přesto si dokázala hrát na hlavní moralistku Centra aplikovaný etiky.

„To první,“ odpověděl jsem, „budu tady sedět, koukat na vás a přemýšlet, jak může být někdo chladně krásný, a přitom tak vřelý a láskyplný.“

Odešla z místnosti, vrátila se ani ne za deset vteřin a povídá: „Pan Wootton vás přijme.“

Wootton dřepěl za velkým dubovým stolem a dlaněmi se opíral o jeho desku, hotový ředitel banky z padesátých let, ztělesnění zoviální poctivosti, opatrně nakládající s prostředky banky, ale zároveň slušný a chápavý, prostě chlápek, co by nikdy nezapřel promáchnutí na golfu, který nikdo neviděl. Ukázal mi na židli pro klienty.

„Dost brzo na tvoje poměry. Měníš zvyky?“

Nesednul jsem si. Přistoupil jsem ke stolu a naklonil se k němu.

„Cynthia.“

Zamračil se. „Ano?“

„Cam si myslíš, žeš to byl ty.“

Woottonova ruka zamířila k límečku a prsty popotáhly uzel kravaty, čtyři prsty, moc místa mu tam nezbyvalo.

„Sakra, Jacku,“ koktal, „chceš říct...?“

Neříkal jsem nic, jenom jsem se díval do hnědých očí Cyrila Woottona, armádního proviantního desátníka. Nebylo tam toho moc k vidění.

„Ježíši,“ vyhrknul s nefalšovanou emocií v hlase, „to přece nemůže myslet vážně. Ježíši, Jacku, on to myslí vážně? Neříkej mi, že Harry...“

„Cyrile,“ řekl jsem mu, „jestli jsi to byl ty, vyklop to hned. Dám ti dvě hodiny na to, abys ty peníze vrátil, plus sto padesát táců jako bolestný pro Cynthii. I tak ti to ještě projde lacino. Pak se ztratíš. Navždycky. A já se pokusím Cama přesvědčit, že po tobě nemá jít. Pokusím se, víc slíbit nemůžu.“

Zoufale na mě civěl, otvíral a zavíral pusy. „Ne, Jacku,“ chrllil ze sebe, „ne, ne, ne. Můžeš mě zabít, ale ne, nikdy, nic o tom nevím, je to moje kamarádka. Nikdy bych... Cam se zbláznil, nikdy bych neudělal nic...“

Nedořekl to, zavřel oči, pevně stisknul víčka a zavrtěl hlavou jako pes, jehož lechtá stéblo v uchu.

„Vyklop to hned, Cyrile. Nedoporučoval bych ti čekat na pozděj. Třeba až budeš viset za achilovky z háku na maso.“

„Přísahám. Přísahám. Ne. Ježíši, ne.“

Sednul jsem si. „Beru tě za slovo,“ oznámil jsem mu. „A doufám, že to není naivní blbost.“

Cyril otevřel oči, rychle zamrkal, narovnal ramena v saku s jemným proužkem a trochu se uklidnil. „Nebor mě za slovo,“ opáčil. „Nechci, abys mě bral za slovo. Vyříd' Camovi, ať si mě prověří, do mrtě.“

„Řeknu mu, že ti věřím, když říkáš, že s tím nemáš nic společného.“

Cyril odvrátil pohled a prsty si uhladil kravatu, armádní kravatu, ačkoliv určitě ne kravatu jeho pluku. „A věříš?“ ujišťoval se.

„Prozatím.“

Trhnul hlavou. „To bych teda sakra prosil,“ zavrčel jako lvíče, co se rychle oklepalo z leknutí. „Tohle považuješ za srandu?“

„Spíš za laskavost,“ odpověděl jsem. „Bylo to buď já, nebo Cam. Nebo hůř – oba dva. Ale lhal bych, kdybych tvrdil, že mě nebavilo poslouchat, jak fňukáš.“

„Kristepane,“ popotáhnul, „takhle mi vyhrožovat, vždyť máš být advokát.“

„To se nemusí vždycky vylučovat. Povím Camovi, že podle mě nepotřebuješ proklepnout. Dělán to v dobrý víře, Cyrile. Jestli se pletu, nenechám si ujít, až tě nacpou do tý drtičky na Hopper's Crossing. Říká se, že vydává zvuk, jako když pes chroupe kosti.“

„Jacku.“ Dotčeně naklonil hlavu ke straně.

„Tak popojedem. S tím, cos mi dal, nemůžu toho Colburna nikdy najít. O co tam jde?“

Cyril se vmžiku uklidnil. „V té záležitosti tvoje služby nadále nebudou potřeba.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Co to má být, pomsta? Nebuď netykavka, Cyrile.“

Ukázal na stůl na výtisk deníku *Herald Sun*. „Strana pět,“ upřesnil se znechuceným výrazem ve tváři.

Otevřel jsem noviny na příslušný stránce. Hned první článek ve sloupku s krátkými zprávami měl titulky:

TĚLO V GARÁŽI

Pod ním stálo:

V garáži na Rintail Street v Abbotsfordu byl včera v autě nalezen mrtvý muž. Policie jej identifikovala jako Gregoryho Colburna (26), příležitostného barmana.

Dál se v textu psalo, že policie případ vyšetřuje jako nehodu, ale ráda by mluvila s každým, kdo Colburna poslední dobou viděl.

„Konec, zvonec,“ ucedil Wootton tónem ledovým jako polibek vdovy. „Nyní, pokud dovolíš, musím něco zařídit. Lidi spoléhají na to, že chápu, co to znamená, když se řekne, že něco spěchá.“

Neviděl jsem důvod schůzku protahovat ani se loučit. Čas všechno zhojí. Nebo ne. U dveří, zrovna když jsem sáhnul na masivní bronzovou kliku, jsem zaslechl, jak si Wootton odkašlal.

„Ve vlastním autě,“ prohlásil, „ve vlastní garáži.“

Vyšel jsem ven. Když jsem míjel paní Davenportovou na recepci, nepatrně se jí zúžilo chřípí. „Toto tu pro vás bylo připraveno, pane Irishi,“ oznámila mi.

Zastavil jsem se. Natáhla ke mně ruku – perletově nalakovaný nehty, dokonalý ovály, mladá ruka, až moc mladá ruka. Jaká tajemství si ta žena asi osvojila za dlouhý roky služby u experta na pohlavně přenosný choroby? V duchu jsem se otrásl, vzal jsem si podávanou obálku a odešel z kanceláře.

V tramvaji, v milý společnosti mladistvých drogových dealerů na výletě do Fitzroye, jsem obálku od paní Davenportové otevřel. Byl v ní šek za třídní práci při mé obvyklé sazbě.

„Cyrile, ach Cyrile,“ povzdechnul jsem si nahlas.

Jeden adolescentní dealer se zrovna odlepil od mobilu, zaslechnul moje slova, špatně si je vyložil, otočil se ke mně a vyslal jasný prodejní signál.

Zpražil jsem ho pohledem a mezinárodně srozumitelným gestem mu naznačil, kam si svý zboží může strčit. Nejspíš nebyl moc zcestovalý, ale pochopil.

A já taky, totiž vzkaz od Cyrila Woottona. Že on se zachoval čestně, i když já jeho vypekl.

Detektiv seržant Warren Bowman se choval žoviálně jako prodavač. Teda ne jen tak ledajaký prodavač, ale prodavač specializovaného zboží, autodílů, instalatérského vybavení nebo kuličkových ložisek, zkrátka jeden z těch profíků s mnohaletou praxí, co znají z paměti katalogové číslo a zákazníci od nich očekávají věty jako: „Tak teď jsi mě skoro dostal, kamaráde,“ nebo: „Máme na to takovej figl.“

„Prej to bylo obyčejný předávkování,“ prohlásil.

Seděli jsme v mém studebakeru kousek od St Kilda Road a venku bylo nevlídno, chvílemi svítilo slunce, chvílemi zase pršelo. Detektiv seržant Bowman se mnou mluvil na přímluvu jiného policajta, vrchního seržanta Barryho Tregeara, kterýho jsem znal od doby, kdy mě jako kluka poslali za oceán válčit za svou zem. Na žádost nějaký jiný země, jak to v Austrálii bylo odjakživa zvykem.

„To rodina slyšet nechce,“ zalhal jsem.

Warren ke mně otočil protáhlý obličej a přeměřil si mě pohledem. Měl hustý černý obočí, který spojoval a zase rozdělával: rychle, pomalu, pomalu, rychle, oboční morseovka.

„Taky nemusí vždycky vědět všechno,“ poznamenal; tečka, tečka, čárka. „Rodina.“

„Ne. Divný místo na předávkování.“

Tečka, čárka. „Obvykle nemají v plánu se předávkovat.“

„Nastřelit se v garáži? Doma by měl větší pohodlí, ne?“

Tečka, čárka. „Těžko říct. To je jako se sebevraždou. Občas kvůli tomu dělaj psí kusy. Třeba odjedou do hor, některý maj rádi výšky. Jiný si zase radši někam zalezou. Celý je to trochu jako hra na schovávanou, jestli mi rozumíš. Některý děti vždycky najdeš ve skříní.“

Expert na temný záležitosti. Warren měl tyhle věci v malíku.

Prošel kolem nás pár, mladý lidi, hezký, celý v černým, hádali se, vrtěli hlavami, chrlili ze sebe slova. On se zastavil, ona se zastavila, natáhl k ní ruku, tázavě. Opovržlivě ji setřásla, odešla. Muž pár vteřin zůstal stát, potom se otočil a vracel se k nám, čelisti mu při tom pracovaly, jako by něco žvýkal.

„Dělal voloviny,“ navázal Warren. „Některý lidi nevědí, jakou maj kliku.“ Do hlasu se mu vkradl stín podráždění.

„Takže Robbie prostě šel do garáže, zamknul za sebou, nastoupil do auta a našlehnul se?“

Přikývnul.

„Sedí to?“

Kývnutí.

„Stopy?“

„Jo. Feták.“

„Feták se předávkuje ve svém porsche ve vlastní garáži. To je trochu neobvyklý, ne?“

Warren si poposednul, podíval se na mě – čárka, tečka, čárka –, stisknul si spodní ret palcem a ukazovákem a maličko se za něj zatahal. „To má bejt výslech, nebo co?“

Snadno zapomenete, že vám lidi dělají laskavost. A že to některým může zničit kariéru.

„Promiň,“ řekl jsem. „Nechal jsem se unést.“

Dál se na mě díval; dlouhá čárka.

Naštvaná mladá žena v černým se vracela, pospíchala, celá lítostivá, doufala, že muže ještě dožene. Dlouhý kabát měla roze-

pnutý a při každém kroku za ní vlál a odhaloval dlouhý nohy, dlouhý ledý nohy.

„Ježíš, ty ženský,“ zabručel Warren, tentokrát už vyloženě kysele. „Slizkej hezounek, vždyt ten hajzl má akorát pěknej ksicht.“

„Na některý věci,“ opáčil jsem, „úplně stačí mít pěknej ksicht. Klíč od garáže se u něj našel?“

Nic neříkal.

Rozhlížel jsem se po prázdny zimní ulici, perokresba stromů na pozadí ledý oblohy, první náznak, že se něco chýlí ke konci, nepatrný utlumení světla, automaticky registrovaný nějakou částí šedý kůry.

Nic víc už jsem z tý schůzky nemohl získat. Poděkoval jsem. Warren nijak nespíchal z pohodlí starý hranatý americký osmi-válcový bestie.

„Warrene,“ povídám, „měl Robbie záznam?“

Zavrtěl hlavou.

„Zájmová osoba?“

Nepogratuloval mi, že jsem na to kápnul, akorát otevřel dveře. „Už jsem myslel, že se nezeptáš,“ utrousil. „Jak já tomu rozumím, tak rozhodně. První hlídka, co přijela na místo, ohlásila událost, a za chvíli už tam byly dvě jednotky z protidrogovýho a uniformy se pakovaly z domu.“

„Nechci, aby to znělo jako při křížovým výsledku, ale oni vážně pořád věří, že se ten kluk sám předávkoval?“ zeptal jsem se.

Warren se ke mně otočil, pokrčil rameny a jeho obočí nad přátelskýma prodavačskýma očima zasignalizovalo: tečka, čárka, tečka, čárka. „Jestli tomu oni věří?“ opáčil. „Nevím, čemu věří. Věřit se dá Big Macu a velkým hranolkům. *Říkají*, že nic nenasvědčuje ničemu jinýmu. Čemu *věří*, nemám páru, kámo.“

„A nějaká fotka toho kluka by se nenašla?“ Cyril žádnou neměl.

Povzdechnul si. „Uvidíme. Povinnost volá. Měj se.“

Díval jsem se, jak odchází. Přešel ulici, poodešel o kus dál, znovu přešel na druhou stranu a zamířil ke svému autu. Neodjel hned, chvíli počkal. Opatrný chlap. Jenže jestli v té záležitosti s Robbiem Colburnem jelo protidrogový, člověk měl sakra dobrý důvod dávat si bacha.

Na čtvrteční večer – vlastně na jakýkoliv večer – bylo u *Pruskýho prince* rušno, přinejmenším dvanáct zákazníků. Nalevo od dveří do ulice seděla skupinka mladých lidí v černým a v odstínech šedi, která snižovala průměrný věk štamgastů aspoň o pětadvacet let. Zrovna když jsem vcházel dovnitř, prohodila nakrátko ostříhaná blondýna: „Takže je jako moc unavený na sex, ale když se jdu v noci vyčurat, třeba v půl třetí ráno, sjíždí na netu nějaký perverzní bondáž porno. Extrémní bondáž. Nějaká jeho webová kámoška z Kanady omotaná jako salám. No není to nechutný?“

„Net je v podstatě pasivní médium,“ namítla ženská vedle ní.

„Tohle bylo aktivní,“ nesouhlasila blondýna. „Byla tam interakce. Poznám interakci, když ji vidím.“

Zůstal jsem stát a rozhlížel se po lokálu. Fitzroyský dorost držel pozice na vzdálenějším konci baru, v šikovní vzdálenosti od dveří označených nápisem PÁNI.

U černošedýho stolu si mezitím vzal slovo chlap s vyholenou hlavou barvy spodní části krunýře obstarožní želvy. „Já vám povím ještě něco horšího.“

Nemohl jsem odejít, aniž bych si poslechl, co bylo ještě horší, zkrátka jsem se nemohl hnout.

„Jednou jsem měl partnera,“ začal a tlustým prstem si pošoupl kulatý tmavý brýle na nose. „Přijde domů, tváří se neutrálně,

jo, za zády má arabského taxikáře a povídá: „Seznam se s Ahmedem nebo tak nějak, dneska ti bude dělat kopilota.““

Hubená ženská se zobanem místo nosu se naklonila dopředu, zavrtěla hlavou a pohrdavě si odfrkla. „Horší? Ježíš, dej pokoj, já ti povím, co bylo horší.“

Přemohl jsem touhu vyslechnout si historku o sexuální nevychovanosti, která by přebila plešounův dojemný příběh, a zamířil k trojici mužů usazených na konci otlučeného baru. Nebyli mladí, neholili si hlavy a nenosili černou ani módní odstíny šedi. Byli prastaří a barevný spektrum jejich oblečení se pohybovalo na ose mezi barvami žvýkacího tabáku, přes tabák šňupací po starou sepranou světle fialovou propínací vestu. Zato o mravní pokleslosti toho mohli vědět víc než dost, v tom hnědém koutě dali dohromady přes dvě stě třicet let životních zkušeností.

„Tak ses nás uráčil poctít návštěvou, Jacku,“ kývnul Norm O’Neill na můj odraz ve flekatým zrcadle za barem.

„Kam jinam bych taky šel,“ odpověděl jsem.

„Museli jsme si vzít taxíka,“ přidal se Eric Tanner, usazený vedle něj. „Stálo to majlant. Vyděrači.“

„Byl jsem nahoře na severu.“

Očekávalo se, že larkem dovezu mládence na zápasy St Kildy a po cestě si budou moct trochu zasázet. Kdysi jsme takhle jezdili na zápasy Fitzroy Lions, ale fitzroyští lvi už nebyli, protože nezapadali do plánů národní ligy, tak si klub vzali stranou a vpálili mu kulku mezi oči. Teď jsme fandili St Kildě. Byl to můj nápad, pomýlený pokus chlapům trochu zvednout náladu, dát jim něco, o čem by se mohli dohadovat, postarat se jim o program na víkend.

„Kde *nahoře*?“ vyzvídal Norm, jako kdybych zrovna vymyslel novou světovou stranu. Upravil polohu brýlí na svém prométheovským nose.

„V Queenslandu,“ upřesnil jsem. „Byl jsem se podívat za dcerou.“
Všichni se ke mně otočili. „Za dcerou?“ divil se svráštělý Wilbur Ong. „Odkdy máš dceru?“

„Chvíli,“ povídám. „Je jí jednadvacet.“ Za všechny ty roky řečí o fotbale a koních jaksi na moji dceru nikdy nepřišla řeč.

„No tak to je pro mě teda novina,“ prohlásil dotčeně Norm. Provrtával mě pohledem. „Tak teď máš holku. A ten mladej kluk, co hraje za Fremantle a vypadá, jako by vypadl Billovi z oka? O tom náhodou něco nevíš?“

„Ani náhodou,“ hájil jsem se. „Přísahám.“

Můj táta Bill Irish je už spoustu roků po smrti, ale na konci čtyřicátých let býval hrdinou fitzroyského fotbalového týmu a štamgastem v týhle hospodě. Určitě někdy v minulosti stál přesně na tom místě, kde jsem teď stál já, a opíral si baganče o stejnou mosaznou štangli. A před ním to místo nejspíš leštila těžká dělnická bota jeho otce. Daniel Irish taky hrál za Fitzroy, než mu kariéru v nejlepších letech předčasně utnul collingwoodský grázl, co mu omylem skočil na ruku. Dvakrát. Fandové Fitzroye nedokázali pochopit, jak je možný, že s takovými geny rovněž nehraju fotbal, nechápali a neodpouštěli.

„Hrál děsně, ten tvůj mančaft,“ utrousil Eric. „Těm klukům dělá problém vůbec najít bránu.“

„Nemluvě o tom, co předváděj, když ji náhodou najdou,“ přisadil si Norm. „Ten blboun vypadá, jako by ho zrovinka pustili z Pentridge. Čtyřikrát minul. By se nejspíš nedokázal ani vychcat do moře.“

Wilbur pokýval hlavou. „A toho jejich trenéra taky nechápu. Prohrávaj o pět gólů, a on ty slečinky nechá vzdát to, furt na ně dělá akorát tuťuťu ňuňuňu. Slušnej trenér by jim narval rozžhavenej pohrabáč do řiti.“ Odmlčel se. „Ostuda, tendlecten tvůj mančaft.“

Celá trojice na mně visela očima, nemrkajícma ptačícma očima, byly to oči neopeřených orlích mláďat, žádostivý a nelítostný. I na úplném konci měl Julius Caesar přátelštější publikum. A určitě i pohlednější.

„Najednou je to *můj* mančaft?“ zeptal jsem se. „No dobře. Budiž. Já budu se svým týmem držet basu. A vy můžete klidně být dál bez týmu. Nebo začít fandit Brisbaneským lvům. Anebo radši rovnou Collingwoodu, to je prima mančaft, a navíc se topí v televizních prachách.“

Ptačí oči se jako na povel odvrátily. Pak se na mě Norm znova podíval.

„Klídek,“ povídá. „Chlap má přece právo dát to svému mančaftu trochu sežrat.“

„Jasně, chlap, co má mančaft. Chlapi, co mančaft nemají, nemají ani to právo.“ Koutkem oka jsem zahlídnul hospodskýho Stana, jak se od vylepance přesouvá k nám.

„Jacku, kamaráde.“ Dneska měl očividně úlisnou.

„Stanley. Co sis to spáchal na hlavě?“

Přejel si pěti macatými prsty po lebce. Měl na ní krátký strniště standardně stríhaný jako módní doplněk k uniformě. „Moderní vizáž,“ bránil se. „Musím držet krok s dobou.“

„Spíš historická vizáž,“ opravil jsem ho. „Ve velkém jela hlavně v gulagu.“

„Kdeže?“

„To nic. Vypadá to, že se ti zlepšuje klientela.“

Stan konspiračně přikývnul a naklonil se ke mně přes bar. „Pijou vodku,“ oznámil mi s mrknutím. „Stoličnou. Dělej do nových technologií. Jsou to ajťáci.“

„Cože?“ vyzvídá Norm O’Neill. „Ajťáci? Jako Taloši? Tak těch je plnej Carlton. Historická náhoda. Mohli se usadit ve Fitzroyi. Divný, co? Měli jsme Serge Silvagniho, fakticky odváž-

nej frajer, a pak taky jeho kluka, jo, toho jsem si vždycky hodně cenil.“

„Barassi je Talián,“ přizvukoval Wilbur Ong. „Tihle Barassiové už tu ale nějakéj pátek bivakujou. Žádný trestanci, ale fakt dlouho.“ Povzdechnul si. „Mohli jsme mít Barasse.“

„Barassiové pocházej z Castlemaine,“ ozval se Eric Tanner. „Ježíš, copak už si nikdo nic nepamatuje?“

Stan přelítnul dorost pohledem a zavrtěl hlavou. „Áj-tý. Informační technologie. Pro vás chlapy je nová technologie splachovací hajzl.“ Podíval se zpátky na mě a zdvořile si odkašlal. „Proslychá se, že tihle lidi jsou pionýři nového kybersvěta,“ povídá. „Na druhou stranu mají rádi trochu tradice. No a když stojíte o trochu tradice, *Princ* je tu pro vás.“

„Tradice?“ podivil jsem se. „Vážně? Tradice piva, co chutná jak mejdlo? Tradice zapečených sendvičů se sýrem, co se ti snaží vy-páčit zuby? Tradice nepostradatelnosti holínek před cestou na záchod? Po tomhle touží? No, Stanley, v tom případě sis koupil lístky do první řady.“

Stan pokrčil rameny. „Jacku, ty jsi prostě moc kritickej, to byl odjakživa tvůj problém. Ber život takovej, jakéj je, říkával vždycky můj táta.“

„Morris nikdy nic takového neřekl,“ namítnul jsem. „Morris nemůže vystát život takový, jaký je. A proč ten minulý čas? Buď je Morris naživu, nebo mi denně volá ze záhrobí.“

Stanovu otci patřil *Princ* a pět dalších menších komerčních nemovitostí na předměstí Melbourne. Zastupoval jsem ho v neko-nečných sporech s nájemníky a on mi denně posílal instrukce z vily v Queenslandu, kam se na důchod odstěhoval.

„Když už jsme u toho,“ změnil téma Stan. Spiklenecky se naklonil blíž. „Poslyš, Jacku, žena se tudle s někým bavila a prej bych mohl starýho znesvéprávnit. Osmaosmdesát, mozek měkne a tak.“

„Můžeš nám sem poslat rundu?“ zeptal jsem se. „Stará technologie má žízeň. Mejdlový pivo postačí.“

Stan se nehýbal. „Právnický věci by pochopitelně zůstaly na tobě, o to se nemusíš bát.“

Naklonil jsem se na pět centimetrů od jeho nosu. „Stanley, jakmile u Morrise zaregistruju jakýkoliv známky měknutí mozku, budeš první, kdo se to dozví. V současné chvíli to ale spíš vypadá, že zprávu toho znění budu muset předat druhý straně.“

Stan to chvíli přechroupával, pak si povzdechnul a šel natočit pivo. Já si zatím s kajícím dorostem sednul k vážný diskusi o šancích Saints v pátečním zápase proti West Coast. Bezpodmínečná nenávisť vůči cizákům ze západu zahrnala veškerý pochybnosti o schopnosti našich chlapců najít na hřišti soupeřovu branku.

Domů jsem jel ledovým mrholením, nevyzpytatelný stěrače larku rozmazávaly světla. Bylo krátce po sedmý, čas příměří, denní lidi ustupovali, noční ještě nebyli připraveni ke zteči. Na světlech na Queen's Parade jsem pustil rádio, nudný chlap žvanil cosi o daňové reformě. Přeladil jsem dál a nějaký potrhlí pubertáci začali brebdat o špatných zkušenostech z maturity. Další ťuknutí.

Hlas povídá: *„Měla nová vláda zrušit koncesi, již předchozí kabinet udělil soukromému lyžařskému středisku a kasinu v Cannon Ridge? Volejte nám své názory na 1300 3333, 1300 3333. Jsem Linda Hillierová a posloucháte 3KB, melbournskou stanici pro nové století.“*

Ten hlas už jsem dlouho neslyšel. Řidiči za mnou začali troubit. Probral jsem se ze zamyšlení a zahrnul s larkem doleva. Před obuvnickou továrnou jsem zaparkoval pod kapajícím jilmem a poslouchal Lindu Hillierovou a její volající. Těmhle typ pořadů měla zmáknutý, dokázala volající zkrotit: hedvábí a ocel, polibek a kopanec do zadku. A to nebylo jediný, co měla zmáknutý. Zkraje našeho vztahu jsme sedávali v tomhle autě přesně na

tomhle místě, pusami přilepený k sobě, a naše ruce šmejdily všude, kam ruce při podobných příležitostech šmejdit touží.

Ale to bylo dávno.

Vypnul jsem rádio a odnesl tašky s nákupem nahoru. Rok od roku padá soumrak rychlejc a jediné zvuk a činnost dokážou uhájit brány. Zapálil jsem oheň v krbu, pustil Mahlera, nahlas, dal se do vaření a zavolal Cyrilu Woottonovi – na všechna jeho čísla. Našel jsem ho v posledním útočisti všech lotrů: doma.

„Panebože,“ vyhrknul, „kde to jsi, co je to za úděsnej rámus?“

Ztišil jsem hudbu. „Ta osoba. Je tam určitý prostor pro spekulace.“

„Uzavřená záležitost. Honorář jsi dostal.“ Do úsečného vojenského tónu prosáklo celodenní lhaní a chlastání.

„Honorář беру od hodiny, jak dobře víš. Vyříd klientovi, že podle tvých informací oficiální vysvětlení nesedí.“

Slyšel jsem, jak ostře syknul.

„Zavolám zpátky, starouši.“

Za pět minut skutečně zavolal. „Klient by se s tebou rád setkal. Pod podmínkou maximální diskrétnosti.“

„A kdo by ji mohl zaručit líp než já?“ opáčil jsem.

Pak jsem zavolal na Camovo nejnovější číslo. Ozval se ženský hlas, příjemný, veselý hlas, který jsem neznal. „Zjistím, jestli má pan Delray náladu na telefonování,“ oznámila mi.

Hned nato se ozval Cam. „Jacku.“ Byl tak blízko, že mě slyšel. Co to znamenalo? Hloupá otázka.

„Cyrila bych vyškrtнул ze seznamu,“ povídám. „Některý věci prostě nenafintíš.“

„To rád slyším. Máš čas v pondělí brzo ráno? V osm patnáct? Zajdem na jídlo.“

„A co to bude za jídlo podle tvého denního rytmu?“

„Zatím těžko říct. Kde tě mám nabrat?“

„U Charlieho. Je pryč. A já se flákal. Něco přines.“

Najedl jsem se u televize při sledování prvního dílu britského dramatu o umělci ve středních letech a jeho nesympatický doktorský manželce. Chlápek začínal nasávat spíš chvíli po snídani než těsně před obědem, místo odpolední svačiny klátil chůvu a před večerí, se sklenicí vína v ruce, sžíravě kritizoval byrokraty, nadnárodní společnosti, kulturní imperialisty a vůbec lidi, který neměl moc v lásce.

Úplně jsem se v něm viděl. O něco málo pozdějc jsem si zalezl do postele a spočinul ve vřelým čokoládovým objetí Míla. Jednoho dne bude ten hrubozrnný prášek akorát na předpis, bude se s ním šmelit na ledových ulicích a jeho cena bude poskakovat na rozbouřených vlnách nabídky a poptávky.